

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. J. Š.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. J. Š., advokátom so sídlom v B., proti odporcom **1/ S.**, so sídlom v B., **2/ JUDr. V. H., CSc.**, riaditeľovi S., so sídlom v B., zastúpeným JUDr. M. H., advokátkou so sídlom v B., **o určenie, že právo bolo porušené, o zaplatenie ušlého zisku a o náhradu nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15 C 84/1999, na dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. júna 2010 sp. zn. 3 Co 290/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť do 3 dní odporcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške 610,01 € na účet JUDr. M. H., advokátky so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa v konaní domáhal: I. určenia, že postupom odporcov 1/ a 2/ došlo k zásahu do jeho zákonom chráneného práva podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, II. uloženia povinnosti odporcom 1. a 2. zaplatiť mu sumu 10 685,72 € s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 22. augusta 2000 do zaplatenia, ktorá predstavuje jeho ušlý zisk, III. uloženia povinnosti odporcom 1. a 2. zaplatiť mu sumu 7 000 € s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 22. augusta 2000 do zaplatenia, ktorá predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej navrhovateľovi odporcami 1/ a 2/. Návrh odôvodnil tým, že na základe odbornej skúšky a zloženého sľubu bol zapísaný do zoznamu autorizovaných architektov. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 136/1995 Z.z. o odbornej spôsobilosti na vybrané činnosti vo výstavbe a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 136/1995 Z.z.“) bol zapísaný do registra oprávnených architektov a bol mu vydaný preukaz o odbornej

spôsobilosti s registračným číslom X.. Odporcyni 1/ oznámil 28. decembra 1998 ukončenie členstva a v nadväznosti na to bol vyčiarknutý zo zoznamu autorizovaných architektov. Navrhovateľ odovzdal autorizačné osvedčenie a pečiatku autorizovaného architekta a požiadal o vydanie pečiatky registrovaného architekta. Keďže mu nebola vydaná „modrá pečiatka“, nemohol vykonávať svoje povolanie. Konaním odporcov 1/ a 2/ mu bola spôsobená škoda (vo forme ušlého zisku), preto sa domáhal jej náhrady. Ich protiprávne konanie zasiahlo tiež do jeho osobnostnej sféry, lebo vznikol dojem, že nie je oprávnený alebo spôsobilý vykonávať činnosti architekta. Domáhal sa preto aj náhrady takto vzniknutej nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 6. júla 2009 č.k. 15 C 84/1999-195 návrh v celom rozsahu zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcom 1/ a 2/ do troch dní náhradu trov konania vo výške 4 760,24 €. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ktoré ho viedli k záveru o čiastočnej procesnej neprípustnosti návrhu a jeho neopodstatnenosti vo zvyšnej časti. Návrh v časti, ktorej sa navrhovateľ domáhal určenia, že postupom odporcov 1/ a 2/ došlo k zásahu do jeho práv podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, považoval za návrh, ktorým sa navrhovateľ podľa § 80 písm. c/ O.s.p. domáhal určenia, že bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv. Keďže už ale (podľa vyjadrenia samotného navrhovateľa) došlo k zásahu do jeho chránených práv, nie je určovací návrh (preventívny prostriedok ochrany práv) vhodným procesným nástrojom a navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Otázky nastolené touto časťou jeho návrhu riešil súd ako predbežné pri posudzovaní opodstatnenosti jeho návrhu vo zvyšnej časti. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal zaplata 10 685,72 € s príslušenstvom titulom náhrady jeho ušlého zisku, súd prvého stupňa poukázal na to, že odporcovia v tejto časti vzniesli námietku premlčania. Navrhovateľ tento nárok uplatnil na súde 30. apríla 2009, pričom škoda mu podľa jeho tvrdenia vznikla konaním odporcov v období od 1. januára 1999 do 22. augusta 2000, v ktorom mu odmietli vydať „modrú pečiatku“. Objektívna premlčacia lehota začala plynúť najneskôr 22. augusta 2000 a uplynula 12. augusta 2003. Subjektívna premlčacia lehota začala plynúť odvtedy, kedy sa navrhovateľ o ušlom zisku dozvedel a o tom, kto zaň zodpovedá. Vzhľadom na účinne vznesenú námietku premlčania a skutočnosť, že po vznesení námietky premlčania nemôže súd premlčané právo priznať, bol návrh v tejto časti zamietnutý. K naostatok uplatnenému nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 7 000 € súd prvého stupňa citoval ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, vysvetlil princípy a predpoklady zodpovednosti za zásah

do osobnostných práv fyzických osôb a na základe výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, lebo v konaní nepreukázal existenciu neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv konaním odporcov 1/ a 2/. Jeho tvrdenia o negatívnom dopade na chránené osobnostné práva zostali len v rovine nepreukázanej argumentácie. Skutočnosť, že mu bola „modrá pečiatka“ vydaná až po splnení podmienok stanovených v zmysle zákonných ustanovení a štatútu odporcu 1/, nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv. List odporcu 1/ z 18. februára 1999, ktorý navrhovateľ subjektívne vnímal ako urážlivý a zasahujúci do jeho osobnostných práv, objektívne nemal znaky konania znevažujúceho jeho osobu. Navrhovateľ v konaní nepreukázal negatívne dopady konania odporcov 1/ a 2/ na jeho povesť, dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti, preto súd prvého stupňa zamietol návrh aj v tejto časti. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. júna 2010 sp. zn. 3 Co 290/2009 napadnutý rozsudok potvrdil; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, v dostatočnej miere zistil rozhodujúci skutkový stav, ktorý náležite právne posúdil. Odvolací súd preto jeho rozhodnutie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Aj podľa názoru odvolacieho súdu nemá navrhovateľ naliehavý právny záujem na určení, že odporcovia 1/ a 2/ neprípustne zasiahli do jeho chránených osobnostných práv (§ 80 písm. c/ O.s.p.), preto prvostupňový súd správne návrh v tejto časti zamietol ako procesne neprípustný. Dodal, že navrhovateľ v dôsledku porušenia povinnosti odporcov sleduje jediný cieľ – dosiahnutie náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy, v konaní o ktorej sa súd musí prejudiciálne zaoberať aj otázkou protiprávneho konania odporcov, takže určovací návrh je nadbytočný. V ďalšom odvolací súd poukázal na § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vysvetlil podstatu premlčania a zhrnul výsledky dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, ktoré preukázali, že navrhovateľ nárok na zaplatenie ušlého zisku uplatnil na súde 30. apríla 2009, pričom škoda mu podľa jeho tvrdenia vznikla konaním odporcov v období od 1. januára 1999 do 22. augusta 2000. Objektívna premlčacia lehota začala plynúť najneskôr 22. augusta 2000 a uplynula 22. augusta 2003. Z toho dôvodu sa odvolací súd plne stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o premlčaní navrhovateľom uplatneného práva. Ak súd prvého stupňa prihliadol na vznesenú námietku premlčania, neskúmajúc pritom meritum veci, postupoval správne, lebo uplatnil zásadu hospodárnosti konania a návrh v časti o zaplatenie ušlého zisku správne zamietol z dôvodu oprávnene vznesenej námietky

premlčania. K tej časti návrhu, v ktorej sa navrhovateľ domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s odôvodnením, že odporcovia 1/ a 2/ neprípustne zasiahli do jeho osobnostných práv, odvolací súd poukázal na ustanovenia § 11 a 13 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že podmienkou úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je to, že došlo k neoprávnenému zásahu, a tiež to, že zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených týmito ustanoveniami. Pritom obe tieto podmienky musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu súdom uloženú sankciu znášať. Pre priznanie finančnej náhrady sa okrem iného vyžaduje vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby v podobe zníženia dôstojnosti alebo vážnosti v značnej miere a tiež príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom takejto kvalifikovanej ujmy. Aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu navrhovateľ v konaní nepreukázal podmienky pre úspešné uplatnenie tohto práva. Uzavrel, že súd prvého stupňa správne zamietol návrh aj v tejto časti. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Uviedol, že a/ odvolací súd „nesprávne posúdil potrebu zopakovania a doplnenia dokazovania“, b/ neprijal doplnenie odvolania zo 7. mája 2010, ktorým navrhol, aby jediným účastníkom konania na strane odporcu bol JUDr. V. Hutta, CSc., c/ rozsudok vydal bez nariadenia pojednávania, čím mu odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). V ďalších častiach dovolania navrhovateľ zopakoval skutkový stav, z ktorého vyvodzoval opodstatnenosť svojho návrhu na začatie konania v celom jeho rozsahu. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odporcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu označili navrhovateľov opravný prostriedok za procesne neprípustný. Podľa ich názoru mu nebola odňatá možnosť pred súdom konať tak, ako to tvrdí v dovolaní. Poznamenali, že navrhovateľ aj v dovolaní uvádza svoj nesprávny a čisto subjektívny výklad ustanovení zákona č. 136/1995 Z.z. a v súvislosti s vydaním „modrej pečiatky“ si svojším spôsobom vykladá aj vnútorné predpisy S., najmä jej štatút. Podľa ich názoru navrhovateľ v dovolaní opakuje svoje tvrdenia prednášané počas celého konania na súdoch nižších stupňov, ktoré v ničom nepreukazujú odňatie jeho možnosti pred súdom konať. Žiadali preto dovolanie odmietnuť a im priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či je dovolanie procesne prípustné.

1. V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania navrhovateľa z uvedených ustanovení nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok, najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval a teda ani nevyjadril svoj právny názor; napadnutý potvrdzujúci rozsudok nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p.

2. So zreteľom na vyššie uvedené by dovolanie navrhovateľa mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania

významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania navrhovateľa preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

3. Navrhovateľ tvrdí, že postupom dovolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

3.1. Za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. považoval dovolateľ to, že odvolací súd „nesprávne posúdil potrebu zopakovania a doplnenia dokazovania“. Táto dovolacia námietka nebola navrhovateľom bližšie konkretizovaná.

Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7 (§ 213 ods. 1 O.s.p.). Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým

zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205a (§ 213 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie aj vykonaním ďalších dôkazov, ktoré nenavrhl účastníci konania, za podmienok uvedených v § 120 ods. 1 tretej vete alebo pri zisťovaní väd konania podľa § 212 ods. 3. Ak ide o konanie podľa § 120 ods. 2, odvolací súd vždy sám doplní dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov, aj keď to účastníci nenavrhl, ak ich nevykonal súd prvého stupňa (§ 213 ods. 5 O.s.p.).

Spis nedáva žiadny podklad pre záver, že odvolací súd nerešpektoval vyššie uvedené ustanovenia. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd zreteľne vyjadril, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa považoval za postačujúce pre rozhodnutie a z týchto zistení vyvedené skutkové závery za správne. Nebol preto daný dôvod, aby v odvolacom konaní doplnil dokazovanie.

Vychádzajúc z dovolania a dovolateľovej námietky, že odvolací súd „nesprávne posúdil potrebu zopakovania a doplnenia dokazovania“, možno usúdiť, že dovolateľ (podľa všetkého) namieta aj niektoré nesprávnosti procesu dokazovania. Pre tento prípad najvyšší súd uvádza nasledovné:

Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011).

Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten – ktorý dôkaz) môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000).

Ak súdy v niektorom smere prípadne aj založili svoje rozhodnutia na nesprávnom posúdení dôkazného bremena, vytýkaná okolnosť v zmysle rozhodovacej praxe najvyššieho súdu nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011 a 5 Cdo 24/2012). V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde teda o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 18/2011, 2 Cdo 39/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012).

Prípadná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie – viď ustanovenie § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

3.2. V dovolaní sa tiež namieta, že odvolací súd „neprijal doplnenie odvolania zo 7. mája 2010, ktorým navrhol, aby jediným účastníkom konania na strane odporcu bol JUDr. V. H., CSc.“.

V zmysle § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa. Podľa § 216 ods. 1 O.s.p. ustanovenia § 92 ods. 1 a 4, § 97 a 98 pre odvolacie konanie neplatia. Pre odvolacie konanie teda neplatia ustanovenia o pristúpení ďalšieho účastníka do konania, resp. o vystúpení účastníka konania a o zámene účastníkov konania.

Zo spisu nevyplýva, že by odvolací súd nerešpektoval vyššie uvedené ustanovenia a že by jeho postup mal v tomto smere znaky procesnej nesprávnosti významnej z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p.

3.3. Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd rozhodnutím bez nariadenia pojednávania odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd sám. V danom prípade: a/ odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a c/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Právna úprava odvolacieho konania umožňovala odvolaciemu súdu, aby rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania; jeho postupom, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

4. Pre prípad, že navrhovateľ v dovolaní namieta aj to, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod

v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' tiež R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

5. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 a § 237 O.s.p., dospel najvyšší súd k záveru, že jeho opravný prostriedok je procesne neprípustný. Dovolací súd preto dovolanie navrhovateľa odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

6. V konaní o dovolaní vzniklo procesne úspešným odporcom právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporcovia vo vyjadrení k dovolaniu podali návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania a trovy tohto konania vyčíslili vo výške zodpovedajúcej odmene za dva úkony právnej služby (1. prevzatie a prípravu zastúpenia, 2. za vyjadrenie k dovolaniu). Dovolací súd im v súlade so zaužívanou praxou (vid' napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 24/2011 a 1 Cdo 115/2012) priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene len za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu vypracované advokátkou, ktorá odporcov zastupovala už v konaní na súdoch nižších stupňov. Dovolací súd vychádzal z ustanovení § 11 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov (ďalej len „vyhláška“). Sadzbu za uvedený úkon určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a znížil podľa § 13 ods. 2 vyhlášky. Tarifnú odmenu určil potom v celkovej výške 505,41 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 7,21 € a 19% DPH (97,39 €) predstavuje 610,01 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. mája 2014

JUDr. Emil Francisci, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková